I sag 202/82

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Rolf Wägenbaur, juridisk konsulent, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

DEN FRANSKE REPUBLIK, ved Gilbert Guillaume som befuldmægtiget og Bernard Botte som assisterende befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs ambassade,

sagsøgt,

støttet af

DEN ITALIENSKE REPUBLIK, ved Ivo M. Braguglia, avvocato dello Stato, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Italiens ambassade,

intervenient,

hvorunder der er nedlagt påstand om, at det statueres, at Den franske Republik har undladt at opfylde forpligtelser, der påhviler den i henhold til EØF-traktatens artikel 30, ved på importerede dejvarer at anvende en metode til bestemmelse af indholdet af blød hvede og »tolerancer« for indholdet af blød hvede, som kan udgøre en hindring for indførslen,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene T. Koopmans, K. Bahlmann og Y. Galmot, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og procedure

I Frankrig og Italien er det forbudt at fremstille og bringe dejvarer (makaroni, spaghetti og lignende varer), der indeholder blød hvede, i handelen. Myndighederne i hvert land har fastlagt analysemetoder, der gør det muligt at påvise tilstedeværelsen af blød hvede i dejvarer. Disse metoder er forskellige, men er alle baseret på det samme fænomen, nemlig tilstedeværelsen af et protein, der kun forekommer i blød hvede. Enhver vareprøve, hvor tilstedeværelsen af dette protein kan påvises, må således indeholde blød hvede.

Da Kommissionen var af den opfattelse, at forskellen mellem analysemetoderne og mellem de i de to medlemsstater anvendte »tolerancer« for små mængder af blød hvede indebærer, at dejvarer, der lovligt fremstilles og bringes i handelen i Italien, ikke frit kan indføres til Frankrig, indledte den en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 169. Den anlagde sag ved stævning indgået til Domstolens justitskontor den 9. august 1982. Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. Den italienske Republik har fået tilladelse til at intervenere til støtte for Den franske Republiks påstande.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1) De statueres, at Den franske Republik har undladt at opfylde forpligtelser, som påhviler den i henhold til EØF-traktatens artikel 30, ved på importerede dejvarer, som udelukkende er fremstillet at gryn af hård hvede og lovligt bragt i handelen i en anden medlemsstat, at anvende en metode til bestemmelser af indholdet af blød hvede og »tolerancer« for indholet af blød hvede, som kan udgøre en hindring for importen.

2) Den franske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Den franske Republik har nedlagt følgende påstande:

1) Frifindelse.

2) Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Den italienske Republik har nedlagt påstand om, at sagsøgte frifindes og om, at sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

1. Den analysemetode, der skal anvendes på importerede dejvarer

Ifølge *Kommissionens* oplysninger har anvendelsen af de regler, der i øjeblikket gælder i Frankrig, ført til, at de myndigheder, der har til opgave at forhindre, at

ulovlige fødevarer bringes i handelen, har retsforfulgt visse importører. Der er sket domfældelse for indførsel til Frankrig af italienske dejvarer indeholdende blød hvede i flere tilfælde, hvor det ikke alene i kontrakten var fastsat, at varerne skulle opfylde de italienske krav, men hvor dette forhold også til stadighed blev overvåget af italienske og franske laboratorier. Herved skabes en uberettiget hindring for samhandelen inden for Fællesskabet.

I betragtning af, at det drejer sig om varer, der lovligt fremstilles og bringes i handelen i en anden medlemsstat, finder Kommissionen, at den analysemetode, der skal anvendes for at undersøge, om de gældende forskrifter er blevet opfyldt, er den, der gælder i varens oprindelsesland, i dette tilfælde Italien. Når de regler, der skal anvendes med hensyn til en vares sammensætning, er dem, der gælder i det land, hvor varen lovligt er fremstillet, mener Kommissionen, at det samme princip også må gælde, for så vidt angår de regler, der vedrører kontrolen med, at forskrifterne om varens sammensætning er blevet overholdt.

Kommissionen har anført, at det er forkert, når den franske regering under den administrative procedure har hævdet, at de to metoder altid fører til det samme resultat. Kommissionen henviser til en undersøgelse (Ring Test), som er udført af Lord Rank Research Laboratory i 1978 for Union des Associations de Fabricants de pâtes alimentaires de la CEE (UNAFPA). Ifølge Kommissionen viser denne undersøgelse klart, at der opnås forskellige resultater, når de to metoder anvendes på de samme vareprøver, hvortil kommer, at man endog ofte når til forskellige resultater, når den samme metode af forskellige laboratorier anvendes på identiske vareprøver.

Den franske regering har anført, at man ikke af denne undersøgelse kan slutte, at forskellige laboratoriers anvendelse af den samme metode på identiske vareprøver ofte fører til forskellige resultater. Under alle omstændigheder er det klart, at hvis de franske laboratorier er upræcise i deres analyser, vil de også være upræcise ved anvendelse af den italienske metode.

De sagkyndige, der har undersøgt de to metoder, mener, at de må sidestilles. Den eneste bemærkelsesværdige forskel på den franske metode i forhold til den italienske er, at den er mindre følsom med hensyn til meget små mængder af blød hvede. Ved anvendelsen af den franske metode kan der kun påvises indhold af blød hvede på mindst 4-5 %, mens der ved anvendelsen af den italienske metode kan påvises mængder på ned til 1-2 %.

Man kan således ikke hævde, at anvendelsen af den franske metode indebærer en strengere kontrol med indholdet af blød hvede i dejvarer, der kan udgøre en hindring for indførslen af italienske dejvarer til Frankrig.

Ifølge *Kommissionen* må spørgsmålet om, hvorvidt en vare er lovligt fremstillet og bragt i handelen i en medlemsstat, nødvendigvis afgøres på grundlag af de regler, der gælder i oprindelseslandet — herunder for eksempel reglerne vedrørende gennemførelse af analyserne. Med hensyn til spørgsmålet om de to analysemetoders pålidelighed har Kommissionen anført, at det højst kan antages, at det vil være berettiget at anvende analysemetoder, der på alle områder må *side-*

stilles, og som altid fører til de *samme resultater.* Dette er ikke tilfældet her med den italienske og den franske metode til påvisning af indholdet af blød hvede i dejvarer. Kommissionen har nøje undersøgt resultaterne af UNAFPA's to »Ring Tests« fra 1978 og 1980 og henvist til den kritik, som den nederlandske og den tyske sammenslutning af dejvarefabrikanter har rejst af de to metoder, og navnlig anført, at det ikke kan anbefales at anvende dem på dejvarer, der er tørret ved høj temperatur, eller på forkogte dejvarer.

Det fremgår af de undersøgelsesresultater, som Kommissionen har fremlagt, at de resultater, der opnås ved hjælp af de to metoder, ifølge Kommissionen er behæftet med en sådan fejlmargen, at det må anses for uhyre tvivlsomt, om det er berettiget at anvende dem ved bestemmelsen af dejvarers nøjagtige sammensætning. Det følger heraf, at den metode, der anvendes af de franske myndigheder, kan udgøre en hindring for indførslen.

2. *»Tolerancerne«*

Kommissionen har anført, at der ifølge administrativ praksis og retspraksis tillades et vist indhold af blød hvede (den såkaldte »tolerance«). Denne er i Frankrig 3 til 5 % og i Italien 7 %. Disse forskellige »tolerance«-tærskler er en anden årsag til, at der må tales om hindringer for de frie varebevægelser. Når det drejer sig om varer, der lovligt fremstilles og bringes i handelen i en anden medlemsstat, burde de franske myndigheder nemlig på de indførte varer anvende de »tolerancer«, der gælder i oprindelseslandet.

Den franske regering har anført, at det ville være betænkeligt at udvide Domstolens *»Cassis de Dijon«* -praksis til handlinger, der er ulovlige og vanskelige at bevise, da dette vil medføre vanskelige retssikkerhedsmæssige problemer, og indebære, at medlemsstaterne tvinges til at tillade, at varer, der ikke opfylder kravene i oprindelseslandets lovgivning, bliver bragt i handelen.

Subsidiært har den franske regering bestridt rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som Kommissionen har anført. Der anvendes ganske vist en »tolerance« i Frankrig, men den er på 5 %. Nærmere bestemt fastslår de officielle laboratorier alene, at dejvarer ikke opfylder de gældende krav, såfremt deres indhold af blød hvede er mindst 8 %, det vil sige ± 3 %, idet de 3 % mere eller mindre udgør en sikkerhedsmargen, der anvendes under hensyn til den usikkerhed om resultatet, der altid foreligger på grund af analysemetoden og laboratoriernes fremgangsmåde (»teknisk tolerance«). Denne praksis er smidigere end den, der forfægtes af de professionnelle sammenslutninger i fem medlemsstater (herunder Italien), og ifølge hvilken et indhold af blød hvede på over 4 % ± 2 % betragtes som for højt.

Den franske regering har bestridt, at der ifølge italiensk retspraksis består en »tolerance« på 7 % i Italien. Der har tidligere ifølge administrativ praksis været en »tolerance« på 7 %, som var baseret på fællesskabsbestemmelser vedrørende det tilladte indhold af blød hvede i hård hvede, der sælges til intervention. Denne tærskel ligger i øjeblikket på 4 %. Den »tolerance«-tærskel, der anvendes, er tilsvarende blevet nedsat til 4 %, hvorved tærsklen altså er en smule mindre fordelagtig for producenterne end den, der gælder i Frankrig.

Herudover gennemføres der af budgetmæssige årsager ingen kvalitetskontrol med dejvarer, der udføres til Frankrig, hvorfor det ikke er rigtigt, når Kommissionen hævder, at italienske laboratorier »til stadighed overvåger«, at italienske dejvarer opfylder kravene i italiensk lovgivning.

Den franske regering har anført, at Kommissionens antagelse om, at anvendelsen af forskellige »tolerance«-tærskler udgør en hindring for dejvarernes frie bevægelighed, således ikke har nogen støtte i de faktiske omstændigheder.

I replikken har *Kommissionen* heroverfor anført, at anvendelsen af »tolerancer« ikke kan anses for ulovlig, idet dette er udtryk for, at man tager hensyn til det naturlige indhold af blød hvede i hård hvede, objektive usikkerhedsmomenter (relativ pålidelighed), som analysemetodernes ophavsmænd selv erkender består, samt til den objektive fejlmargen, der forekommer i forbindelse med gennemførelsen af analyserne.

Da de »tolerancer«, der tillades i de to lande, imidlertid ikke er de samme, kan der herved opstå hindringer for samhandelen, idet de varer, der — i betragtning af den »tolerance«, der tillades i én medlemsstat — anses for »lovligt fremstillet« dér, ikke kan opnå samme status i den anden medlemsstat, hvis man dér anvender en mindre fordelagtig »tolerance«.

Kommissionen har bestridt den franske regerings påstand om, at den »tolerance«, der tillades i Frankrig, er 5 %, eller rettere 8 % (± 3 %). For det første må den franske regering have ment 5 % ± 3 %, idet det højst tilladte indhold er 8 %. For det andet kan Kommissionen nævne to retsafgørelser, hvori det i klar modsætning til, hvad den franske regering her har nævdet, angives, at de franske myndigheder tillader en »tolerance« på 3 %.

For så vidt angår situationen i Italien, er Kommissionen ikke enig i den sondring, der i svarskriftet drages mellem den »tolerance«, der gælder efter retspraksis, og den »tolerance«, som myndighederne anvender. Det er ikke rigtigt, at der ikke i Italien findes en »tolerance«, der anvendes i retspraksis.

Det fremgår i hvert fald af fremstillingen af de herskende forhold, at der består en så stor retlig usikkerhed med hensyn til den »tolerance«, der tillades, at dette skaber en hindring for samhandelen inden for Fællesskabet.

Kommissionen har præciseret, at dens bemærkninger om, at der sker en stadig overvågning af, at italienske dejvarer opfylder de gældende krav, først og fremmest vedrørte den frivillige kontrol, der udføres efter anmodning fra producenterne såvel som importørerne.

I duplikken har *den franske regering* anført, at de laboratorier, der har til opgave at medvirke til, at ulovlige fødevarer ikke bringes i handelen, giver en vareprøve prædikatet:

— »godkendt«, hvis den har et indhold af blød hvede på mindre end 5 % ± 3 %;

— »undersøges nærmere«, hvis den har et indhold af blød hvede på mindst 5 %± 3 % og mindre end 8 % ± 3 %;

— »ikke-godkendt«, hvis den har indhold af blød hvede på 8 % ± 3 % eller derover.

Når en vareprøve får betegnelsen »undersøges nærmere« bliver der udtaget yderligere prøver med henblik på at undersøge, om der er tale om en systematisk overtrædelse.

Årsagen til den »administrative tolerance« (den førstangivne procentdel) er, at man ikke ønsker at gribe ind over for virksomheder, hvis produkter på grund af en produktionsfejl indeholder blød hvede. Et sådant indhold er imidlertid ikke »naturligt«, men udelukkende en følge af den forarbejdningsproces, varen har undergået.

Den »tekniske tolerance« (± 3 %) skyldes de unøjagtigheder, der kan forekomme i forbindelse med analysemetoden, fordi denne beror på en visuel bedømmelse. Der er overhovedet ikke tale om en unøjagtighed ved selve metoden. Ved metoden kan der ikke registreres noget indhold af blød hvede i dejvarer, der ikke har et sådant indhold, og metoden bliver først forholdsmæssig upræcis, når indholdet af blød hvede overstiger 15 %.

De domme, som Kommissionen har henvist til, og hvori der omtales en »tolerance« på 3 %, vedrører omstændigheder indtruffet før 1978, det vil sige før de nugældende »tolerancer« fandt anvendelse. I betragtning af de analyseresultater, der forelå, ville den pågældende virksomhed være blevet retsforfulgt, selv om forholdet skulle have været bedømt efter de nugældende »tolerancer«.

Den franske regering stiller sig uforstående over for, at Kommissionen har henvist til en retlig usikkerhed, som den hævder de »italienske tolerancer« skaber. Det eneste formål med »tolerancerne« er at tage højde for mulige tekniske svigt ved fremstillingen. Producenterne kan ikke fremstille dejvarer ved frivilligt at tilsætte blød hvede i varen, og den usikkerhed, som Kommissionen hævder foreligger, kan derfor ikke påvirke deres beslutninger.

For så vidt angår spørgsmålet om den »administrative tolerance« på 4 %, har den franske regering endvidere henvist til, hvad der er anført i den italienske regerings indlæg som intervenient. I et bilag hertil anføres det, at der kan forekomme fejl på ± 1 eller 2 procentpoints, hvorfor »tolerance«-margenen i Italien kan være mindre end 4 %, mens den i Frankrig ikke er under 5 %.

3. Den franske metodes pålidelighed

(Stævningens, svarskriftets og replikkens bemærkninger om dette spørgsmål er sammenfattet på side 5, 6 og 7.)

I dupliken har *den franske regering* understreget, at begge analysemetoder er blevet undersøgt med henblik på at afgøre, hvorledes det bedst sikres, at forbudet mod blød hvede i dejvarer overholdes. Det væsentlige formål med den franske metode er at påvise, om en dejvare indeholder blød hvede (analysens kvalitative sigte) og ikke at bestemme, om dette indhold, når dets tilstedeværelse én gang er blevet fastslået, er større eller mindre (analysens kvantitative sigte). Selv om metoden er fuldstændig pålidelig med hensyn til den kvalitative bestemmelse, kan dens kvantitative pålidelighed svinge afhængig af størrelsen af indholdet af blød hvede i de undersøgte vareprøver. Metoden giver meget nøjagtige resultater op til et indhold af blød

hvede på 15 % og er herudover kun »semi-kvantitativ«.

Den franske regering har kritiseret den analyse, Kommissionen har foretaget af resultaterne af de »Ring Rests«, som er udført af Lord Rank Research Centre, og bestridt holdbarheden af den kritik af de franske og de italienske metoder, der er blevet rejst af de nederlandske og tyske sammenslutninger. I betragtning af, at der i henhold til lovgivningerne i visse europæiske lande tillades et indhold af blød hvede i dejvarer, er det forståeligt, at de pågældende sammenslutninger forventer, at en metode, der anvendes på europæisk plan, for så vidt angår den kvantitative side, er særdeles nøjagtig.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorledes den franske metode gennemføres, har den franske regering fremhævet, at det fremgår af en visuel bedømmelse, om en vareprøve indeholder blød hvede. Dette er årsagen til visse mindre unøjagtigheder og til, at resultaterne indeholder en fejlmargen på ± 3 %.

Den franske regering har endvidere gjort opmærksom på, at en tiltalt kan anmode om fornyet syn og skøn.

Den franske regering har anført, at alle de nødvendige forholdsregler herefter må anses for at være taget for at udelukke, at en virksomhed domfældes i Frankrig for at have bragt dejvarer, der ikke indeholder blød hvede, i handelen. At der ikke forelægger nogen hindringer for indførslen bestyrkes af, at den italienske regering anerkender, at kontrollen er pålidelig.

4. Nødvendigheden af at anvende den italienske metode i Frankrig

Den franske regering deler ikke Kommissionens tvivl med hensyn til den italienske metodes pålidelighed, og forstår ikke, hvorfor Kommissionen ønsker denne metode anvendt i Frankrig, hvis den mener, at der kan rejses indvendinger imod den. Den mener, at Kommissionens formål kan være at få Domstolen til at afgøre det teoretiske problem vedrørende anvendelsen af dommen i sagen »Cassis de Dijon« på »regler vedrørende kontrollen med, at materielle regler overholdes«, og at den som anledning hertil benytter et påstået fransk-italiensk problem.

Såfremt dette teoretiske problem måtte blive rejst, mener den franske regering ikke, at Domstolens »Cassis de Dijon«-praksis bør udvides til at omfatte analysemetoder. Den henviser til dommen af 17. december 1981 *(Biologische Producten,* sag 272/80, Sml., s. 3277). Subsidiært har den franske regering anført, at selv om det må antages, at Domstolens dom i sagen »Cassis de Dijon« finder anvendelse, er de mulige hindringer for indførslen tilstrækkeligt begrundet i hensynet til opretholdelsen af redelig handelsskik. Forskellen i priserne på hård hvede og blød hvede, der er omkring 50 %, gør, at svindel er uhyre lukrativt, selv i forbindelse med forholdsvis små mængder. Der er ikke i forbindelse med indførsel af dejvarer fra en fremmed stat nogen andre muligheder for at afgøre, om disse varer indeholder blød hvede.

IV — Intervenientens indlæg

1. Den analysemetode, der skal anvendes på importerede dejvarer

Den italienske regering har anført, at man ikke på grundlag af Domstolens praksis kan slutte, at kontrollen med overholdelsen af de gældende materielle regler i et udførende land skal gennem-

føres af det indførende land på grundlag af de analysemetoder, der anvendes i de udførende lande.

Domstolen har ikke beskæftiget sig med dette problem i sagen »Cassis de Dijon«. Tværtimod har Domstolen i dommene af 30. september 1975 (*Arnaud*, Sml., s. 1023; *Labaille*, Sml., s. 1053) stiltiende fastslået, at det indførende land i mangel af en fælles analysemetode er berettiget til at anvende sin egen analysemetode.

Endvidere vil den løsning, som Kommissionen forfægter, i praksis have upraktiske og absurde følger. De sagkyndige, der i en medlemsstat skal gennemføre kontrolundersøgelserne, ville være tvunget til at beherske alle de andre medlemsstaters analysemetoder, og medlemsstaten ville være tvunget til at anskaffe sig alt det nødvendige yderligere videnskabelige udstyr og til at sikre den fornødne uddannelse af personalet.

Den italienske regering har anført, at analysemetoderne kun er ét middel blandt flere til at få fastslået, at en fødevare er ulovlig, og at der står undersøgelsesmidler til rådighed for den dommer i en straffesag, der skal træffe afgørelse.

Det understreges, at det ikke er teknisk muligt at opnå perfekte resultater via analysemetoder. En metodes pålidelighed må bedømmes ud fra arten af det resultat, der søges. De franske og italienske metoder giver en mere end tilstrækkelig sikkerhed for, at en analyse af en dejvare, der udelukkende er fremstillet af gryn af hård hvede, ikke udviser noget indhold af blød hvede. Dette støttes af resultatet af UNAFPA-undersøgelserne fra 1978 og 1980. I betragtning af de fejl, der kan opstå, når analytikere uden specialuddannelse håndterer vareprøverne og aflæser resultaterne, indebærer en minimal forskel i resultaterne ikke, at de to metoder må anses for upålidelige.

For så vidt angår den kritik, som Kommissionen har rejst i replikken, har den italienske regering henvist til en rapport fra agroindustriinstituttet ved landbrugsfakultetet ved Milanos universitet, der er vedlagt dens indlæg.

Den italienske regering har endvidere bestridt, at dejvarer tørret ved høj temperatur samt forkogte dejvarer spiller nogen som helst rolle i samhandelen mellem de to lande, som omfatter almindelige tørrede dejvarer.

Den har tilføjet, at udførselen til Frankrig udgør 50 % af den italienske udførsel af dejvarer til andre EF-lande, og at den franske produktion ikke dækker landets eget behov.

2. »Tolerancerne«

I henhold til italiensk lovgivning tillades der ingen »tolerance«, selv i tilfælde af frivillig tilsætning af blød hvede.

Det er noget andet, når et indhold af blød hvede skyldes en naturlig urenhed i grynet af hård hvede. I sådanne tilfælde tager myndighederne hensyn til, at der ikke foreligger nogen svigagtige hensigter fra producentens side, og der pålægges ingen straf, selv om der er et minimalt indhold af blød hvede. Det er kun i denne forbindelse, man kan tale om en »tolerance«.

Den italienske regering har anført, at dejvarer, der indeholder blød hvede, hverken fremstilles eller bringes i handelen lovligt i Italien. Det er forkert at hævde, at »tolerancer« er et begreb, der opereres med i landets retsorden, og den italienske regering er enig med den franske regering i, at det er betænkeligt at give Kommissionen medhold i, at EØF-traktatens artikel 30 finder anvendelse på forhold, der må antages at være i strid med lovgivningen men som ikke kan sanktioneres ved domstolene.

Den italienske regering har henvist til de fællesskabsretlige regler, som tillader urenheder i hård hvede, der sælges til interventionsorganerne. Disse regler har været udgangspunktet for, at man har tilladt en »tolerance« for blød hvede på 7 %, og nu på 4 %.

V — Mundtlig forhandling

Under den mundtlige forhandling den 23. november 1983 har Wågenbaur, Kommissionens befuldmægtigede, Botte, Den franske Republiks befuldmægtigede, samt Braguglia som befuldmægtiget og professor Resmini som sagkyndig for den italienske regering afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. december 1983.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 9. august 1982 har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den franske Republik har undladt at opfylde forpligtelser, der påhviler den i henhold til EØF-traktatens artikel 30, ved på importerede dejvarer (makaroni, spaghetti og lignende varer), der udelukkende fremstilles af hård hvede, at anvende en metode til bestemmelse af indholdet af blød hvede og »tolerancer« for indholdet at blød hvede, som kan udgøre en hindring for indførslen.

2 Den af Kommissionen anlagte sag vedrører hindringer, som Frankrig hævdes at skabe for indførslen af dejvarer, der lovligt fremstilles og bringes i handelen i Italien. I henhold til begge landes lovgivninger må dejvarer udelukkende fremstilles af hård hvede, og det er forbudt at fremstille og bringe dejvarer, der indeholder blød hvede, i handelen. Sagen vedrører ikke dette forbud, som der er enighed om ikke skaber hindringer for indførslen af dejvarer, der lovligt fremstilles og bringes i handelen i Italien, men de regler, som er vedtaget i Frankrig med henblik på at sikre, at dette forbud overholdes.

3 De franske og italienske myndigheder har hver især besluttet at anvende en officiel analysemetode, der gør det muligt at påvise, om dejvarer indeholder blød hvede. Den franske analysemetode, den såkaldte »Montpellier«-metode, og den italienske metode, den såkaldte »Resmini«-metode, er på visse punkter forskellige, men grundlaget for begge metoder er påvisning af et protein, der kun forekommer i blød hvede. Enhver vareprøve, hvor tilstedeværelsen af dette protein kan påvises, må således indeholde blød hvede.

4 Kommissionen har gjort gældende, at forskellen mellem de to kontrolmetoder skaber en hindring for indførslen af italienske dejvarer, der lovligt fremstilles og bringes i handelen i Italien. Ifølge Kommissionen må varer produceret i en anden medlemsstat antages at være lovligt fremstillet og bragt i handelen, og det må påhvile den indførende medlemsstat, der vil forbyde afsætningen af en sådan vare, at påvise at dette ikke er tilfældet under henvisning til de gældende regler i den medlemsstat, hvor varen er fremstillet, herunder reglerne om kontrol. Kommissionen rejser også tvivl om den franske metodes pålidelighed og om, hvorvidt den anvendes korrekt af de specialiserede laboratorier i Frankrig.

5 Kommissionens hovedanbringende kan ikke lægges til grund. Det fremgår nemlig, at der ikke bliver lagt hindringer i vejen for indførslen til Frankrig af italienske dejvarer fremstillet udelukkende af hård hvede, idet de undersøgelser, der foretages af de franske myndigheder, der har til opgavne at forhindre, at ulovlige fødevarer bringes i handelen, kun kan påvise, at den pågældende vare ikke indeholder blød hvede. Selv om medlemsstaterne i henhold til artikel 30 under visse omstændigheder — og navnlig under hensyntagen til certifikater m.v. udstedt af de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater — er forpligtet til aktivt at arbejde for, at varer, der lovligt fremstilles og bringes i handelen i andre medlemsstater, kan bevæge sig frit, indebærer denne forpligtelse ikke, at en medlemsstat skal gennemføre kontrolundersøgelser på grundlag af metoder, der er foreskrevet i andre medlemsstaters lovgivninger. Dette ville medføre, at medlemsstaterne måtte anskaffe yderligere udstyr og ansætte et særligt uddannet personale. En sådan løsning ville være særdeles udgiftskrævende og ville ikke på nogen måde medvirke til at sikre de frie varebevægelser, idet disse nemlig effektivt kan sikres på andre måder.

6 For så vidt angår den tvivl, som Kommissionen har rejst med hensyn til den franske metodes pålidelighed og om, hvorvidt den anvendes korrekt, følger

det af de forklaringer, der er afgivet af den franske regering og af den italienske regering, som har interveneret til støtte for den franske regerings påstande, at formålet med de to metoder er at påvise et indhold af blød hvede i dejvarer, og ikke i første række nøjagtigt kvantitativt at bestemme dette indhold i en givet vareprøve. De to metoder forekommer i denne forbindelse lige pålidelige, og de mindre forskelle, der i øvrigt måtte være mellem dem, har ingen betydning for nærværende sag. Det må endvidere antages, at den af Kommissionen foreslåede løsning ville føre til resultater, der ikke er så sikre som dem, der nås under de nuværende forhold, idet det personale, der har til opgave at gennemføre kontrollen, ikke har nogen erfaring i anvendelsen af den metode, der er gældende i de andre medlemsstater.

7 Kommissionen har gjort gældende, at de franske myndigheder har en strengere praksis med hensyn til spørgsmålet om »tolerancer« end de italienske myndigheder. I Italien tillades der således ifølge Kommissionen i praksis et indhold af blød hvede på 7 %, og der gribes ikke ind over for en virksomhed, eller der sker i hvert fald ingen domfældelse, så længe indholdet af blød hvede ligger under denne grænse, hvorimod »tolerancen« i Frankrig kun er 4 %.

8 Det må fastslås, at Kommissionen ikke har godtgjort rigtigheden af dette klagepunkt. Det fremgår af den franske og den italienske regerings forklaringer, at forholdet snarere er det omvendte, således at de »tolerancer«, der anvendes i Italien i øjeblikket, er lavere end dem, der gælder i Frankrig.

9 Det bemærkes yderligere, at da det ikke kan anses for godtgjort, at et forbud mod indførsel af dejvarer indeholdende blød hvede er i strid med fællesskabsretten, kan det ikke antages, at regler vedrørende forfølgelse af overtrædelser af et sådant forbud administrativt eller ved domstolene falder ind under fællesskabsretten, i hvert fald ikke når der ikke foreligger nogen importmæssig forskelsbehandling.

10 Det følger af det ovenfor anførte, at sagsøgte bør frifindes.

Sagens omkostninger

11 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Da Kommissionen har tabt sagen, bør den dømmes til at afholde sagens omkostninger, herunder den italienske regerings omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Kommissionen betaler sagens omkostninger, herunder den italienske regerings omkostninger.**

	Mertens de Wilmars	Koopmans	Bahlmann
Galmot	Pescatore	Mackenzie Stuart	O'Keeffe
Bosco	Due	Everling	Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. februar 1984.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 14. DECEMBER 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Domstolen skal tage stilling til et direkte søgsmål, som Kommissionen har anlagt mod Den franske Republik for overtrædelse af EØF-traktatens artikel 30. Denne overtrædelse vedrører de nationale franske regler angående kvalitetskontrol med varer fra andre medlemslande. Domstolen skal afgøre hvorvidt og i hvilket omfang, den indførende stats myndigheder ved deres kontrol skal anvende de regler på området, der gælder i den stat, varen kommer fra.

1 — Oversat fra italiensk.